

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobkyně: T. X. P., narozena dne
st. přísl. V. s. r.
t. č. pobytem

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2017, č. j. OAM-207/ZA-ZA11-HA10-2017,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Včas podanou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2017, č. j. OAM-207/ZA-ZA11-HA10-2017 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění

ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“), a současně o nemožnosti udělení doplňkové ochrany pro existenci důvodů podle ust. § 15a zákona o azylu (tzv. vylučující klauzule).

II. Napadené rozhodnutí

V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval skutkový stav věci, včetně obsahu pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a dalších listin založených ve spisu, včetně rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 6. 2014, sp. zn. 52 T 12/2013-4625 (dále též „trestní rozsudek“), ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 27. 11. 2014, sp. zn. 1 To 66/2014-5336 (dále též „usnesení VS“). Dále se v kontextu jednotlivých zpráv a informací o zemi původu zabýval podrobně zákonnými důvody pro udělení některé z forem azylu. Krajský soud v tomto ohledu nepovažuje za nutné rekapitulovat veškerou argumentaci žalovaného, neboť žalobní námitky směřují výhradně proti jeho právnímu závěru, že doplňková ochrana nemohla být udělena, neboť se žalobkyně dopustila vážného zločinu ve smyslu ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

V tomto kontextu žalovaný poukázal na skutečnost, že pojem vážný zločin není právními předpisy přesně definován, přičemž nelze dle judikatury Nejvyššího správního soudu za tímto účelem vycházet pouze z trestněprávní kategorizace trestných činů na přečiny, zločiny a zvláště závažné zločiny. Naopak musí být daný pojem interpretován v kontextu tzv. kvalifikační směrnice a Úmluvy o právním postavení uprchlíků, a to při zohlednění individuálních okolností každého případu, jako je povaha činu, výše trestu, jeho závažnost apod. Na základě těchto skutečností pak žalovaný uvedl, že žalobkyně byla pravomocně odsouzena za úmyslné spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy ve velkém rozsahu, přičemž byla odsouzena k nepodmíněnému trestu odnětí svobody na dobu 8 roků. Podle názoru žalovaného se nesporně jedná o vážný zločin ve smyslu výše citovaného ustanovení zákona o azylu, byť byl za něj uložen trest na spodní hranici zákonem stanovené sazby. Žalovaný pak kromě způsobu spáchání akcentoval skutečnost, že žalobkyně se daného trestného činu dopustila úmyslně, v organizované skupině a ve velkém rozsahu. Ve vztahu k povaze této trestné činnosti dále uvedl, že drogová kriminalita má devastační účinek na psychické a fyzické zdraví konzumentů a celkově negativní dopad na společnost, o čemž svědčí rovněž rozsáhlá mezinárodní spolupráce v této oblasti. Žalovaný tedy uzavřel, že žalobkyně se dopustila vážného zločinu ve smyslu ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, pročez jí nemůže být doplňková ochrana udělena.

III. Žaloba

Žalobkyně v žalobě namítala, že žalovaný postupoval nesprávně, když rozhodl o nemožnosti udělení doplňkové ochrany podle ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, a to s odkazem na spáchání závažného zločinu. Podle jejího názoru totiž v rozporu s právní úpravou a judikaturou nezjistil skutkový stav, o němž nejsou dány důvodné pochybnosti, resp. dostatečně nezohlednil všechny rozhodné okolnosti případu, zejména ve prospěch žalobkyně, neboť prodala poměrně malé množství drog v poměru k ostatním členům organizované skupiny, byla podmíněčně propuštěna, předtím vedla řádný život atd. Žalobkyně v této souvislosti poukázala na to, že vlivem postupu žalovaného nebylo posuzováno, zda jsou u ní dány důvody pro udělení doplňkové ochrany, resp. zda jí

v případě návratu do země původu hrozí nebezpečí vážné újmy či nikoliv. Z těchto důvodů žalobkyně navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobkyně

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný předně uvedl, že považuje námitky žalobkyně za neopodstatněné. Podle jeho názoru je z obsahu spisu zřejmé, že žalobkyně podala žádost o udělení některé z forem mezinárodní ochrany za účelem legalizace jejího pobytu v ČR. Pokud se jedná o argumentaci žalobkyně ohledně nesprávně aplikace ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, žalovaný k tomu uvedl, že se jedná o svoji povahou vážnou trestnou činnost, o čemž svědčí rovněž výše zákonem stanovené trestní sazby 8-12 let. Současně žalovaný mimo jiné připomněl, že se jej žalobkyně dopustila v organizované skupině, ve velkém rozsahu, a to jednáním spočívajícím v neoprávněném dovezení, zprostředkování, prodeji a přechovávání omamné i psychotropní látky, která má prokazatelně výrazné negativní dopady na její konzumenty i celou společnost. Žalovaný se podle jeho názoru dostatečně zabýval rovněž individuálními okolnostmi případu, jako je závažnost trestného činu či míra účasti žalobkyně na jeho spáchání, protože se tak nedopustil při svém rozhodování žádné nezákonnosti. Z toho důvodu krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žalobkyně ve své replice k vyjádření žalovaného zdůraznila, že svoji žalobou brojila pouze proti výroku, kterým bylo rozhodnuto o tom, že udělení doplňkové ochrany není možné, a to právě z důvodu spáchání vážného zločinu ve smyslu ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. V důsledku toho se totiž žalovaný vůbec nezabýval tím, zda jsou u žalobkyně dány důvody pro udělení doplňkové ochrany či nikoliv. Podle jejího názoru žalovaný nedostal své zákonné povinnosti zohlednit při zjišťování skutkového stavu a hodnocení podkladů rovněž okolnosti svědčící ve prospěch, a to také ve vztahu k individuálnímu posouzení toho, zda se skutečně na základě trestního rozsudku a usnesení VS dopustila vážného zločinu. Podle názoru žalobkyně není v tomto ohledu dostačující argument žalovaného o negativních dopadech drogové kriminality, neboť je značně paušalizující, nereflektující judikaturou akcentované individuální okolnosti každého případu.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Ve správním spisu se kromě napadeného rozhodnutí dále nachází rovněž protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 16. 3. 2017, protokol o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, jednotlivé zprávy a informace o zemi původu žalobkyně, a to od organizace International SOS, Amnesty International, Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických a Ministerstva vnitra České republiky. Kromě toho je ve spisu založen rovněž protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, trestní rozsudek, usnesení VS a rovněž usnesení Okresního soudu v Opavě ze dne 16. 2. 2017, sp. zn. 2 PP 34/2016, kterým bylo rozhodnuto o podmíněčném propuštění žalobkyně z výkonu trestu odnětí svobody, přičemž jí byla současně stanovena zkušební doba v trvání 5 roků a 6 měsíců, včetně vyslovení dohledu.

S ohledem na skutečnost, že žalobkyně namítá pouze nesprávnou aplikaci ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nepovažuje krajský soud za potřebné zabývat se

podrobnou rekapitulaci obsahu jednotlivých listin založených ve spisu, pakliže nejsou ve vztahu k posouzení dané námitky relevantní. Proto pouze nad rámec uvedeného dodává, že dle trestního rozsudku ve spojení s usnesením VS, byla žalobkyně pravomocně odsouzena k trestu odnětí svobody v trvání 8 roků se zařazením do věznice se zvýšenou ostrahou a k trestu propadnutí věci (původně uložený trest vyhoštění na dobu neurčitou byl odvolacím soudem zrušen z důvodu nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života), a to za spáchání zvláště závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a jedy ve smyslu ust. § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. b) a c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále též „trestní zákoník“). Na základě právní kvalifikace a odůvodnění daných rozhodnutí se tak žalobkyně daného trestného činu dopustila jako člen organizované skupiny, ve velkém rozsahu a s úmyslem získat pro sebe nebo jiného značný prospěch. Konkrétně pak trestná činnost žalobkyně spočívala v tom, že prodala nejméně 57 gramů metamfetaminu, přičemž v rámci skupiny metamfetamin převážela, část sama prodávala odběratelům či dalším distributorům a rovněž jej se svým synem (člen organizované skupiny) připravovala k distribuci. Z odůvodnění trestního rozsudku nicméně dále vyplývá, že žalobkyně se do trestné činnosti skupiny zapojila až zhruba od července roku 2012. K tomu je vhodné doplnit, že dle výpisu z rejstříku trestu, který je založen ve spisu, se ze strany žalobkyně jednalo o její první trestnou činnost, za kterou byla pravomocně odsouzena, přičemž následně byla z výkonu trestu odnětí svobody podmínečně propuštěna.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu.

Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).

Žaloba není důvodná.

Jak již bylo výše uvedeno, žalobkyně svoji žalobou brojila pouze proti výroku napadeného rozhodnutí, který bylo rozhodnuto o tom, že doplňkovou ochranu nelze udělit z toho důvodu, že jsou v jejím případě splněny zákonné podmínky pro aplikaci tzv. vylučující klauzule ve smyslu ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, který stanovuje že: *„Doplňkovou ochranu nelze udělit, je-li důvodné podezření, že cizinec, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, se dopustil vážného zločinu.“* Jedná se o ustanovení zákona, které implementuje sekundární legislativu Evropské unie v oblasti uprchlického práva, a to konkrétně ve smyslu čl. 17 odst. 1 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a

o obsahu poskytnuté ochrany (dále též „kvalifikační směrnice“). Podstatou sporu je zejména interpretace pojmu „vážný zločin“, který není ve výše uvedených právních předpisech nijak definován. Žalobkyně v tomto kontextu namítala, že žalovaný při jeho interpretaci a následné aplikaci nepostupoval v souladu s judikaturou a základními zásadami činnosti správních orgánů, když nezohlednil všechny specifické okolnosti případu, a to zejména ty, které jsou jí ku prospěchu.

Předně krajský soud v souladu s argumentací žalovaného a ostatně také žalobkyně připomíná, že v případě aplikace tzv. vylučující klauzule, která je zakotvena ve výše citovaném ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nedochází v řízení o udělení mezinárodní ochrany k dalšímu dokazování a posuzování důvodů pro udělení doplňkové ochrany, jak ostatně vyplývá také z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007 – 119 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz): *„Jestliže v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany bude zjištěn některý z důvodů uvedených v § 15 nebo § 15a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (důvody vylučující udělení mezinárodní ochrany), rozhodne Ministerstvo vnitra o neudělení mezinárodní ochrany; není dále povinno zjišťovat případnou existenci důvodů uvedených v § 12 (důvody udělení azylu) nebo § 14a (udělení doplňkové ochrany) uvedeného zákona.“* Na druhou stranu je zajisté povinností příslušného správního orgánu, aby aplikoval vylučující klauzuli pouze na základě skutkového stavu zjištěného bez důvodných pochybností, a to při zohlednění okolností ve prospěch i neprospěch žadatele o mezinárodní ochranu. Jedná se ostatně o názor zakotvený nejen ve vnitrostátní, ale také evropské judikatuře, jak vyplývá z rozsudku Soudní dvora Evropské unie (velký senát) ze dne 9. 11. 2010, spojené věci C-57/09 a C-101/09, Spolková republika Německo proti B a D (dostupný na <http://curia.europa.eu/juris>). V daném případě se dotčený soud zabýval mimo jiné vymezením pojmu „vážný nepolitický zločin“, jak je v současné době zakotven v čl. 12 odst. 2 písm. b) kvalifikační směrnice, popř. v ust. § 15 odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Dospěl k závěru, že nelze automaticky presumovat vyloučení jednotlivce z režimu mezinárodní ochrany pouze proto, že např. příslušel k organizaci nacházející se na seznamu organizací zapojených do teroristických činů apod., ale je třeba v každém individuálním případě posuzovat, zda byla jeho pozice a intenzita zapojení do organizačních struktur na takové úrovni, že svým jednáním naplnil podmínky vylučovací klauzule stanovené v příslušných ustanoveních kvalifikační směrnice.

Tento právní závěr lze poté přiměřeně aplikovat také v případě vylučující klauzule podle čl. 17 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice, resp. ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tedy ve vztahu k doplňkové ochraně, přestože je rovněž podle doktrinálního výkladu koncipován širším způsobem: *„Písm. b) je pouze podobné s úpravou u vyloučení z azylu. Neobsahuje totiž omezení v podobě "nepolitického zločinu" ani podmínku, že byl spáchán mimo území (České republiky), a konečně ani podmínku, že musel být spáchán před vydáním rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Důvodem vyloučení z udělení doplňkové ochrany tak je pouhé spáchání vážného zločinu (vzhledem k presumpci neviny je vyžadováno pravomocné odsouzení). Co se rozumí vážným zločinem, je vykládáno totožně jako u azylu, viz tedy výklad k § 15.“* (viz Chmelíčková, N., Votočková, V. Zákon o azylu. Praktický komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2017; dále také srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2016, č. j. 3 Azs 82/2016 - 29). Podstatné tedy bude vždy zohlednění konkrétní okolnosti případu, což souvisí rovněž s tím, že dotčená právní úprava nedisponuje a ani z praktických důvodů nemůže disponovat taxativním výčtem jednání, která lze jako „vážný zločin“ kvalifikovat.

Na druhou stranu lze v tomto ohledu vycházet z ustálené judikatury, a to konkrétně například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016-28, ve kterém se v kontextu přijetí nové kvalifikační směrnice a výše citované judikatury Soudního dvora Evropské unie Nejvyšší správní soud k vymezení pojmu „vážný zločin“ vyjadřoval. Konkrétně v něm vyslovil právní názor, že nelze automaticky aplikovat vylučující klauzuli ve vztahu k doplňkové ochraně pouze proto, že se žalobkyně v minulosti dopustila činu, který je v rámci vnitrostátního práva kvalifikován jako zvlášť závažný zločin, neboť je třeba reflektovat různorodost trestněprávních systémů v jednotlivých evropských státech. Daný pojem tak musí být z teleologického hlediska interpretován především v souladu se smyslem dotčených ustanovení kvalifikační směrnice a Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Správní orgán posuzující podmínky pro aplikaci vylučující klauzule tak bude muset při svém rozhodování vždy zohlednit zejména: *„povahu činu, skutečně způsobenou škodu, postup použitý pro zahájení trestního stíhání, povahu trestu a skutečnost, zda většina soudů považuje tento čin za vážný zločin. Zvláště je třeba vzít v úvahu výši stanoveného nebo skutečně uloženého trestu ve státě, v němž je žádost o přiznání postavení uprchlíka přezkoumávána, ačkoli se nejedná o prvek, který je sám o sobě rozhodující, a to vzhledem k jeho odlišnému charakteru v jednotlivých právních řádech. Za vážné zločiny jsou obecně považovány zločiny proti životu, fyzické integritě nebo svobodě člověka.“* (viz stanoviska generálního advokáta ve vztahu k věcem C-57/09 a C-101/09, řešeným před Soudním dvorem Evropské unie; dostupné na <http://curia.europa.eu/juris>).

V projednávané věci vycházel žalovaný za účelem posouzení, zda se žalobkyně dopustila vážného zločinu, zejména z výroků a odůvodnění trestního rozsudku ve spojení s usnesením VS, což krajský soud považuje za dostatečné. Současně dodal, že není v pravomoci žalovaného a ostatně ani zdejšího soudu, aby přezkoumával věcnou správnost pravomocných rozhodnutí vydaných v trestním řízení, ale aby v kontextu jejich výroků a odůvodnění posoudil, zda lze spáchání zvlášť závažného zločinu podle příslušných ustanovení trestního zákoníku považovat v kontextu okolností případu uvedených v odůvodnění daných rozhodnutí rovněž za „vážný zločin“, jakožto pojem svého druhu, spadající do oblasti azylového, nikoliv trestního řízení. Krajský soud poukazuje na to, že i podle příručky EASO „Vyloučení“ (leden 2017, s. 24) věnující se bližší analýze uplatňování čl. 17 kvalifikační směrnice je metoda postupu zkoumání, zda jsou naplněny podmínky aplikace mechanismu vylučující klauzule následující. Správní orgán je povinen hodnotit povahu činu, skutečně způsobenou újmu, forma řízení při stíhání tohoto zločinu, povaha předpokládané sankce, zda je čin považován za závažný ve většině jurisdikcí (přístupné na <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/EASO-Practical-Guide-Exclusion-CZ.PDF>). Lze konstatovat, že postup žalovaného v zásadě uvedené metodice vyhověl, byť lze polemizovat s mírou podrobnosti vyhodnocení jednotlivých faktorů.

Pokud se tedy jedná o jednání žalobkyně, za něž byla pravomocně odsouzena, krajský soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že není potřeba odborných znalostí k učinění závěru, že drogová kriminalita má nepochybně výrazně negativní dopady do života uživatelů návykových látek, u kterých pravidelně dochází jejich dlouhodobou konzumací (v závislosti na druhu návykové látky) ke vzniku určitého stupně závislosti, který má zásadně nezanedbatelné dopady nejen do psychického a fyzického zdraví jednotlivce, ale také do jeho soukromého a rodinného života. Krajský soud ovšem připomíná, že nelze zcela bagatelizovat právní kvalifikaci jednání žalobkyně učiněnou v rámci trestního řízení, neboť jsou za zvlášť závažné zločiny považována pouze jednání výrazně společensky škodlivá, což se odráží nejen ve výši trestní sazby, jejíž horní hranice

je u těchto trestných činů nejméně 10 let (ust. § 14 odst. 3 trestního zákoníku), ale také ve výkonu trestu odnětí svobody ve věznici se zvýšenou ostrahou, je-li uložen trest odnětí svobody v trvání alespoň 8 let (ust. § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku). Stejně tak je možno považovat za notoriету, že výroba, distribuce a prodej návykových látek je celospolečenským problémem, k jehož řešení nedochází pouze na vnitrostátní úrovni, ale rovněž prostřednictvím spolupráce v rámci mezinárodního společenství, a to také stíháním a přísným postihem této organizované formy kriminality. V případě žalobkyně se poté nedá v kontextu odůvodnění trestního rozsudku a usnesení VS hovořit pouze o jednorázovém selhání, ale participaci na organizované skupině, která nejméně v období mezi lety 2011 až 2012 obstarávala, distribuovala a prodávala omamné a psychotropní látky (zejména metamfetamin a marihuanu), a to s určitými přesahy dokonce za hranice České republiky, přičemž měla v rámci své činnosti prodat tisíce gramů návykových látek v celkové hodnotě přesahující částku 4 000 000 Kč.

Krajský soud zajisté neopomíjí skutečnost, že žalobkyně působila v dané organizované skupině až od roku 2012, předtím nebyla trestně stíhána, ke svému jednání se v zásadě doznala a byl jí uložen trest odnětí svobody na spodní hranici zákonem stanovené sazby, tedy v době trvání 8 roků, přičemž již byla z jeho výkonu podmíněčně propuštěna. To však nic nemění na tom, že její postavení v rámci organizované skupiny nelze podle názoru krajského soudu považovat za marginální, neboť na základě provedeného dokazování v rámci trestního řízení návykové látky nejen obstarávala a přechovávala, ale také prodávala, přičemž bylo zřejmé její napojení a spolupráce s dalšími členy organizované skupiny. Přestože se měla na dané trestné činnosti podílet jen několik měsíců, prodávala návykové látky nejméně čtyřem osobám, a to v celkovém množství nejméně 57 gramů metamfetaminu. Stejně tak to byla žalobkyně, která měla přemluvit svého syna (T. A. T.), rovněž člena organizované skupiny, aby si vzal do nájmu hernu, ve které bylo posléze nalezeno větší množství metamfetaminu. Z těchto důvodů a s ohledem na povahu dané formy organizované trestné činnosti považuje krajský soud ve shodě s žalovaným prokázanou trestnou činností žalobkyně za spáchání vážného zločinu ve smyslu ust. § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu ve spojení s čl. 17 odst. 1 písm. b) kvalifikační směrnice.

Pokud žalobkyně v této souvislosti namítala, že žalovaný v rámci posouzení aplikace vylučující klauzule a odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně nezohlednil okolnosti, které jí byly ku prospěchu, krajský soud dává žalobkyni částečně za pravdu v tom, že žalovaný měl být v tomto ohledu důslednější. Na druhou stranu nelze dle názoru krajského soudu dospět na základě odůvodnění napadeného rozhodnutí k závěru, že by žalovaný hodnotil jednání žalobkyně jako „vážný zločin“ ve smyslu výše uvedeného ustanovení zákona o azylu pouze s odkazem na skutečnost, že bylo v trestním řízení kvalifikováno jako „zvlášť závažný zločin“. Naopak výslovně uvedl, že se jedná o legislativně blíže neurčitý pojem, který musí být interpretován na základě konkrétních okolností případu (povaha činu, výše trestu, obecný konsenzus ohledně závažnosti činu atd.), a to ve smyslu příslušné sekundární právní úpravy Evropské unie a Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Přestože se tedy žalovaný ve zbývajících částech odůvodnění zabýval zejména obecným hodnocením problematiky drogové kriminality a jejích negativních dopadů, s nímž se krajský soud ztotožňuje, z jeho rozhodnutí je zřejmé, že v širších souvislostech zohlednil také další okolnosti vyplývající z odůvodnění citovaných rozhodnutí vydaných v trestním řízení, která byla podkladem napadeného rozhodnutí. Nad rámec uvedeného navíc krajský soud podotýká, že závažnost jednání žalobkyně pro účely aplikace vylučující klauzule nelze bez dalšího poměřovat pouze s jednáním ostatních

členů organizované skupiny, a to nejen s ohledem na její poměrně krátkou dobu působení ve skupině, čímž sama argumentovala, ale také proto, že se evidentně jednalo o strukturu vazeb, které byly navzájem úzce propojeny.

VII. Závěr a náklady řízení

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. května 2018

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.